1836 aastal omma

	sündinu,	kolu,	laulatetu,	päkolin olnu.
1. Hargla kihhelkonnan	186	139	52	91
2. Kamja	280	236	79	169
3. Kannapä	274	198	75	135
4. Karrola	154	233	49	109
5. Nõo	211	152	49	82
6. Ottepä	228	202	58	130
7. Pölwa	344	324	73	328
8. Puhja ehk Kawwilda	137	102	54	99
9. Räppina	265	422	87	173
10. Ranno	148	91	47	104
11. Rõngo	208	147	57	111
12. Rõuge	445	401	128	676
13. Sangaste . . .	358	315	79	197
14. Urwaste	377	363	110	211
15. Wastselina . . .				
16. Wõnno	425	327	132	190
17. Wõrro-linan . . .	36	28	7	21
Tarto-linan:				
lina marahwa koggodussen	176	178	47	28
ma kihhelkonnan . . .	395	272	92	85

Koolnuide seast löisiwa 50 innemist mitmasuggutse önnetusse läbbi hennele surma; 12 olliwa ärraupponu, 2 haina koorma alla jänu, 1 weski kiwwist kolus lõdu, 2 püssiga ärralastu, 2 last emma hõlma koolnu, 5 ärrapallanu, 4 ärrakülmanu, 1 lats härjast kolus pustu, 9 lats kartohwli koba alla jänu, 1 rehhe tallast kolus lõdu, 3 henda essi üllesponu, 8 olli kolu löitu, 4 wälgist kolus lõdu, 3 äkkitselt kolu, 1 weski ratta wahhele johtonu.

Kalendri jut 1838mal ajastal.

Kuis se reisja Jummala-sõnna kulutaja, kedda minewatse ajasta kalendrin könnelti tallupoja mannu tulnu ollewat, sinna taggasi om tulnu, ja mes temma sääl könnelnu.

Illus suwwe ilmakenne olli jo wäljan. Lõokesse wõttiwa laulden taiwa al, ja lasksi henda surest kõrgest mahha tallopoja haljendawa rõa orrasse päle. Küllakarri kõnd mügen ja mägen lajalt sõda-maad mõda olla jõe mannu ärra, ja karjusse õiotiwa rõõmsaste warriko weren. Ütte kauni, täwwelisse tallu hone paistsiwa kengo takkast, ja tallupoig essi tõmmas nurmen sure-tee al tubliste kündmist eddesi, sest päiw olli jo mõtsa ladwal, nink poolpäiwane õddang käen, ja sannakessest tõssi jo suits.

Ent teed mõda silla mant ülles tallu pole kõnd üts reisja, kottik olli rihmaga ülle olla woetu, kep käen. — Ja kui temma tulli, sis pand temma iks mõnda sammo eddesi, ja jäi jälle saisma, ja kaema, seni kui temma se kündja kottale nurme weerde olli sanu. Sääl tõmmas temma kottikut ülle pä mahha, ja ist sinna samma perwe päle.

Tallupoig olli nüüd ka omma kündmist lõppetanu. Temma aije weel wakka-ma weert illusaste wälja, ja jäi se hobbene õige reisja kõrwale saisma, kui waggo otsa sai. — Mees wõt kübbara pääst, pühk suud rättiga, ja terwit reisilist. Reisja kai terrawaste temma silmile, nink terwit wasta. Sis kai ka se tallopoig tõise päle, ja sõamest käwwe ni kui üts hallendus läbbi, sest et temma jo ealinne olli nätta, ja palge ni kui ärrakullenu. Silma olli tõisel kül weel selge ja rõmoliko, ent muido es tunne kül surembat kergust ei rammo ennamb. Halli hiusse olli palge heega kastetu. Temma ist, ja puhhas.

„Wanna essa", üttel sis se tallopoig, „teil om halw „siin liikke ma pääl istu. Ootke, minna panne teile särg alla, sis om parremb!" —

„Olle terwe pakmast, armas lats", — kost se wanna [illegible] — mul ei olle kül surembat aiga siin [illegible]

Tarto- ja WÃ fÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1838, lk. 19